

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3334/2020
14.01.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Зоране Делибашић, председника већа, Гордане Комненић и Бисерке Живановић, чланова већа, у парници тужиоца Д.О.О. „НТS СОРРАNY“ Бор, чији је пуномоћник Јованка Зечевић Анђелковић, адвокат из ..., против туженог АА из ..., чији је пуномоћник Урош Цветојевић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 212/20 од 23.01.2020. године, у седници одржаној дана 14.01.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца Д.О.О. „НТS СОРРАNY“ из Бора, изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 212/20 од 23.01.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Петровцу на Млави П 1525/18 од 21.03.2019. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца у целисти који гласи: „Усваја се тужбени захтев тужиоца, да се тужени обавезе да тужиоцу исплати на име накнаде штете због једностраног раскида уговора о пројектовању број .. од 04.08.2011. године, новчани износ од 6.583.817,04 динара, са законском затезном каматом почев од 13.02.2014. године, као дана подношења тужбе, па до исплате.“ Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженом на име парничних трошкова исплати износ од 427.600,00 динара.

Апелациони суд у Крагујевцу је, пресудом Гж 212/20 од 23.01.2020. године, ставом 1. изреке, одбио као неосновану жалбу тужиоца и потврдио пресуду Основног суда у Петровцу на Млави П 1525/18 од 21.03.2019. године. Ставом 2. изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка као неоснован.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је изјавио благовремену ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану одлуку, применом одредбе члана 408. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 72/11...87/18), и утврдио да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, између парничних странака је закључен уговор о пројектовању дана 04.08.2011. године, којим се тужилац, као пројектант обавезао да за туженог, као наручиоца, изврши услуге и то: уради генерални пројекат и главни пројекат као и пројектно техничку документацију за изградњу мале хидроелектране на реци Млави, Општина Петровац на Млави и добијања грађевинске дозволе за исту. Договор странака је био да ће се испорука пројекта извршити у следећим роковима: по добијању свих мишљења и израде главног пројекта, као и добијања дозволе за градњу од стране Општине Петровац на Млави. Уговором је предвиђено право на раскид у ситуацији када је пројектант пропустио да изврши своју обавезу у тој мери да је оправдано очекивати да је неће моћи извршити у року који је за наручиоца прихватљив. Тужени је, преко пуномоћја – адвоката, тужиоцу доставио изјаву о раскиду уговора о пројектовању од 04.08.2011. године, дана 27.07.2013. године, у ком је навео да га, у смислу одредбе члана 124. и 127. ЗОО, писмено обавештава да раскида уговор о пројектовању од 04.08.2011. године, због тога што пројектант није испоштовао одредбе тог уговора које се односе на израду генералног пројекта и главног пројекта и израду пројектно-техничке документације за изградњу мале хидроелектране на реци Млави и добијања грађевинске дозволе за исту, иако је од стране наручиоца примио износ од 17.000 евра, а имао је „више него довољно времена“ да изврши своје уговорне обавезе и да приведе свој део посла крају. Одељењу за урбанизам Општине Петровац на Млави није предата пројектна документација за мини електрану у периоду од 2012. до 2013. године. Вештачењем од стране судског вештака грађевинске струке Светлане Јанковић, првостепени суд је утврдио да генерални пројекат мини хидроелектране на реци Млави, урађен од стране тужиоца, је, уз неке мањкавости, предат одговарајућим службама на увид док главни пројекат није урађен у потпуности јер није испоштован Закон о планирању и изградњи („Сл. гласник РС“, бр.72/09), Закон о водама („Сл. гласник РС“, бр.30/10). Пројектовање није рађено према посебним законима нити је урађена техничка контрола главног пројекта, што је све било нужно, ради добијања грађевинске дозволе. Техничка контрола није одобрена са објашњењем да је пројектна документација непотпуна, а генерални пројекат није оверен од стране ЈВП „Србија воде“ Београд и није добијена грађевинска дозвола. Тужилац је тужбеним захтевом тражио да суд туженог обавезе да му накнади штету због једностраног раскида уговора о пројектовању, закљученог дана 04.08.2011. године, а тужени је тужбени захтев тужиоца оспорио из разлога што је до раскида уговора дошло због неиспуњења његове уговорне обавезе.

Врховни касациони суд налази да је, код овако утврђеног чињеничног стања, правилно одбијен тужбени захтев тужиоца за накнаду штете на име једностраног раскида уговора о пројектовању од 04.08.2011. године, са припадајућом каматом, у смислу одредбе члана 124, 132. и 155. Закона о облигационим односима у вези одредбе члана 231. став 2. ЗПП.

Дејство раскида прописано је у одредби члана 132. став 1. Закона о облигационим односима, тако што су раскидом уговора обе стране ослобођене својих обавеза изузев обавезе накнаде евентуалне штете.

Одредбом члана 607. став 1. истог Закона, прописано је да је посленик дужан извршити дело како је уговорено и по правилима посла.

У смислу одредбе члана 154. став 1. Закона о облигационим односима, ко другоме проузрокује штету дужан је накнадити је, уколико не докаже да је штета настала без његове кривице.

У конкретном случају, пошто је техничка контрола одбијена јер је пројектна документација, коју је тужилац сачинио на основу уговора закљученог са туженим дана 04.08.2011. године, непотпуна, те пошто главни пројекат није урађен у складу са Законом о планирању и изградњи, Законом о водама и другим посебним законима, нити је генерални пројекат оверен од стране ЈВП „Србија воде“ Београд, следи да тужени није скривио раскид предметног уговора закљученог између парничних странака, дана 04.08.2011. године, што значи да није дужан да тужиоцу накнади предметну штету.

Наводима ревизије тужиоца о томе да је предметни уговор о пројектовању закључен као уговор код ког испуњења у року није битан састојак уговора, те да је тужени, сходно одредби члана 126. став 2. ЗОО, био у обавези да остави тужиоцу, као дужнику примерени накнадни рок за испуњење, не доводи се у сумњу правилност побијане пресуде. Предмет овог спора није раскид уговора о пројектовању закљученог између парничних странака дана 04.08.2011. године, него накнада штете због једностраног раскида тог уговора од стране туженог, што значи да је за одлучивање о тужбеном захтеву тужиоца битна чињеница да ли је тужени скривио раскид горе наведеног уговора или то није случај. На основу утврђеног чињеничног стања следи да тужени није скривио раскид предметног уговора него да, супротно томе, тужилац није поступао са пажњом доброг привредника при изради пројектне документације која је непотпуна, није усаглашена са законима, а генерални пројекат није оверен од стране ЈВП „Србија воде“, при чему према Просторном плану Општине Петровац на Млави није уопште предвиђена могућност изградње мини хидроелектрана на начин и на месту, а како су парничне странке то уговориле предметним уговором, што је тужилац, као правно лице које се бави пројектовањем, био дужан да зна. Због тога се наводима ревизије тужиоца неосновано указује на погрешну примену материјалног права.

Из изложених разлога, Врховни касациони суд је одлуку као у изреци донео применом одредбе члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа - судија
Зорана Делибашић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић